09/05/2020

Ο Άγιος που προστατεύει τους οδηγούς – Ας τον γνωρίσουμε

/ Επικαιρότητα

Αφήνουμε τη γλυκιά γραφίδα του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου να μάς διηγηθεί τα του Βίου του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου, του οποίου την μνήμη τιμούμε, σήμερα, 9 Μαϊου και καθιερώθηκε στη συνείδηση του ευσεβούς πληρώματος ως ο Προστάτης των οδηγών σε ολόκληρη την οικουμένη.

Γράφει ο Άγιος Νικόδημος στον Συναξαριστή του:

Τη αυτή ημέρα μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου.

Τον Χριστοφόρον οίδα σε Χριστοφόρος (1),
Χριστώ τυθέντα τω Θεώ διά ξίφους.

Ούτος ο Άγιος ήτον κατά τους χρόνους του βασιλέως Δεκίου εν έτει σν΄ [250]. Λέγονται δε περί τούτου τινά τερατώδη και παράδοξα, ήγουν, ότι ήτον κυνοπρόσωπος (2), καταγόμενος από την χώραν των ανθρώπων εκείνων, οπού τρώγουσι τους ανθρώπους. Πιασθείς δε εις τον πόλεμον από ένα κόμητα, επειδή δεν εδύνετο να ομιλήση, επροσευχήθη και επέμφθη εις αυτόν Άγγελος Κυρίου

λέγων. Ρέπρεβε, ανδρίζου. Ούτω γαρ ωνομάζετο πρότερον. Πιάσας δε τα χείλη του ο Άγγελος, τον έκαμε να λαλή ελευθέρως.

Έπειτα επήγε μέσα εις την πόλιν ο Άγιος, και ήλεγχε τους Έλληνας, οπού εδίωκαν τους Χριστιανούς. Τούτου χάριν εδάρθη από ένα άρχοντα Βάκχιον ονομαζόμενον, προς τον οποίον απεκρίθη ο Άγιος, ότι ταπεινούμενος θεληματικώς από την εντολήν του Χριστού, εστάθηκα και με επίασαν. Επειδή εάν εγώ θελήσω να κινήσω τον θυμόν μου και την ανδρίαν μου, ούτε εσένα θέλω συσταλθώ, ούτε την δύναμιν του βασιλέως, η οποία, ως προς την εδικήν μου δύναμιν, είναι ασθενής και ένα ουδέν.

Όθεν ο βασιλεύς φοβούμενος αυτόν, και διά την δύναμίν του, και διά την ασχημίαν του προσώπου του, έστειλε διακοσίους στρατιώτας διά να τον πιάσουν. Ο οποίος δεν εβάσταζεν εις τας χείρας του άρματα, πάρεξ ένα ραβδί, το οποίον ξηρόν ον, εβλάστησεν. Επειδή δε εις τον δρόμον εσώθη το ψωμί των στρατιωτών, και δεν είχον τι να φάγουν, διά τούτο επροσευχήθη ο Άγιος, και επλήθυναν οι ολίγοι άρτοι εκείνοι οπού έμειναν.

Όθεν εκπλαγέντες οι στρατιώται διά το παράδοξον αυτό θαύμα, επίστευσαν εις τον Χριστόν. Και όταν επήγαν εις την Αντιόχειαν, εβαπτίσθησαν όλοι ομού μαζί με τον Άγιον, από τον Ιερομάρτυρα Βαβύλαν τον Επίσκοπον της Αντιοχείας, και τότε ο Άγιος αντί του Ρεπρέβου, μετωνομάσθη Χριστοφόρος. Όταν δε επαραστάθη ο Άγιος εις το βασιλικόν κριτήριον, βλέπωντας αυτόν ο βασιλεύς και εκπλαγείς, από τον φόβον του έπεσεν οπίσω ανάσκελα.

Ελθών δε ύστερον εις τον εαυτόν του, εστοχάσθη να μεταχειρισθή τον Άγιον με δολιότητα, και να μαλάξη την γνώμην του με κολακείας, ίσως με αυτάς δυνηθή να τον χωρίση από την πίστιν του Χριστού. Επειδή και δεν ετόλμα να τον παρακινήση εις τούτο με φοβερισμούς.

Όθεν τι έκαμεν; Επροσκάλεσε δύω γυναίκας, Καλλινίκην και Ακυλίναν ονομαζομένας, ωραίας μεν εις την όψιν, πόρνας δε και ακολάστους εις την γνώμην, αι οποίαι ήτον πολλά επιτήδειαι εις το να θερμάνουν και να παρακινήσουν τους άνδρας εις επιθυμίαν σαρκός. Ταύτας λοιπόν επρόσταξε να υπάγουν εις τον Άγιον, και να μεταχειρισθούν κάθε μηχανήν εις το να τον τραβίξουν προς την αγάπην αυτών.

Με τούτον γαρ τον τρόπον εστοχάζετο ο μιαρός ότι έχει να χωρίση τον Μάρτυρα από τον Χριστόν, και να τον κάμη να προσφέρη θυσίαν εις τα είδωλα. Έγινεν όμως το εναντίον από εκείνο, οπού ο βασιλεύς εστοχάζετο. Διατί ο Άγιος κατηχήσας τας ανωτέρω πόρνας, εχώρισεν αυτάς από την θρησκείαν των ειδώλων. Όθεν αύται

παρασταθείσαι ενώπιον του βασιλέως, ωμολόγησαν πως είναι Χριστιαναί.

Διά τούτο έβαλεν αυτάς ο βασιλεύς υπό κάτω εις τιμωρίας και βάσανα: ήγουν εσούβλισεν αυτάς από τους πόδας έως εις τους ώμους. Όθεν ανδρείως υπομείνασαι την δεινήν ταύτην βάσανον, έλαβον αι μακάριαι τους στεφάνους του μαρτυρίου. Διά ταύτα λοιπόν ανάψας ο βασιλεύς από τον θυμόν, ύβρισε τον Άγιον Χριστοφόρον διά το άσχημον και αλλόκοτον του προσώπου του. Ο δε Άγιος απεκρίθη εις αυτόν, πως είναι δεκτικός της ενεργείας του Διαβόλου, τούτο γαρ δηλοί το όνομά του, το Δέκιος δηλαδή.

Όθεν παρευθύς ο απάνθρωπος τύραννος απεφάσισε να θανατωθούν οι ανωτέρω διακόσιοι στρατιώται, οπού επήγαν διά να πιάσουν τον Άγιον, και επίστευσαν εις τον Χριστόν, οίτινες έλαβον οι μακάριοι τους στεφάνους του μαρτυρίου.

Τον δε Άγιον Χριστοφόρον επρόσταξε να καρφώσουν επάνω εις ένα μηχανικόν όργανον χαλκωματένιον, υποκάτω εις το οποίον άναπτε φωτία. Ο δε Άγιος, όχι μόνον εφυλάχθη αβλαβής από την βάσανον ταύτην, αλλά και ωσάν να ήτον εις άνεσιν και ανάπαυσιν, έτζι εδιηγείτο παράδοξά τινα πράγματα, τα οποία, εις μεν τους πολλούς και απίστους ανθρώπους, εφαίνοντο άπιστα και απίθανα, εις δε τους πιστούς και διακριτικούς, εφαίνοντο πολλά πιστά και ευκολοπαράδεκτα. Έ

λεγε γαρ ο μακάριος, ότι έβλεπεν ένα άνδρα, υψηλόν μεν κατά το μέγεθος του σώματος, ωραίον δε κατά το πρόσωπον, ο οποίος εφόρει άσπρα φορέματα, και με τας ακτίνας, οπού άστραπτον από το πρόσωπόν του, ενίκα και εσκέπαζε τον λαμπρότατον ήλιον. Επάνω δε εις την κεφαλήν αυτού εστέκετο ένας λαμπρός στέφανος, τριγύρω του εστέκοντο στρατιώται πυρίμορφοι, προς τους οποίους πολεμήσαντές τινες άλλοι μαύροι και άσχημοι, εφάνηκαν ότι ενικήθηκαν.

Ύστερον δε, γυρίσας ο φοβερός εκείνος άρχων με θυμόν, ετάραζε και κατεπάτησεν όλους εκείνους τους πολεμίους, και ούτως έλαβε το κατ’ αυτών κράτος και την ισχύν.

Ταύτα ακούσαντες οι λαοί να διηγήται ο Άγιος, και προς τούτοις βλέποντες αυτόν, πως εφυλάχθη αβλαβής από την βάσανον εκείνην του χαλκού οργάνου, επίστευσαν εις τον Χριστόν. Όθεν επήγαν και εγλύτωσαν τον Άγιον από την φωτίαν. Πλην ούτοι όλοι κατεκόπησαν από τους στρατιώτας του βασιλέως. Από δε τον λαιμόν του Αγίου Χριστοφόρου δέσαντες πέτραν, έρριψαν αυτόν μέσα εις ένα πηγάδι, Άγγελος δε Κυρίου ετράβιξε τον Άγιον από εκεί και τον ελευθέρωσεν.

Αλλά πάλιν ο ασεβέστατος τύραννος δεν έπαυσε τον θυμόν του, αλλά επρόσταξε και εφόρεσαν τον Άγιον ένα φόρεμα χαλκωματένιον και πυρωμένον. Και τελευταίον επρόσταξε και τον απεκεφάλισαν, και ούτως έλαβεν ο μακάριος του μαρτυρίου τον

στέφανον. Τελείται δε η αυτού Σύναξις και εορτή εις τον Ναόν αυτού, ο οποίος είναι κοντά εις τον Ναόν του Αγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου, και εις τον Ναόν του Αγίου Γεωργίου, τον ευρισκόμενον εις τόπον καλούμενον Κυπαρίσσιον3.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ήτοι, εγώ, λέγει, ο συνώνυμός σου Χριστοφόρος ο Πατρίκιος, (ο τους περισσοτέρους δηλαδή ιαμβικούς στίχους ποιήσας τους εν τω Συναξαριστή περιεχομένους, και τούτους τους παρόντας) εγώ σε ηξεύρω Χριστοφόρον συνώνυμόν μου, διατί συ εθυσιάσθης διά του ξίφους υπέρ της αγάπης Χριστού του Θεού.

2. Κυνοπρόσωπος εδώ πρέπει να νοηθή, ότι ο Άγιος ήτον ναι άσχημος και άμορφος εις το πρόσωπον, όχι δε, και πως είχε σκύλου μορφήν με τελειότητα, καθώς ου καλώς ιστορούσιν αυτόν μερικοί αμαθείς ζωγράφοι. Ανθρώπινον γαρ πρόσωπον είχε, καθώς και οι λοιποί άνθρωποι, άσχημον όμως και φοβερόν και ηγριωμένον. Ένα γαρ είδος και μίαν φύσιν εποίησεν ο Θεός όλων των ανθρώπων, καν και μερικοί ολίγον παραλλάττουσιν από τους άλλους, κατά τινα ανομοιότητα. Ότι δε πολλά έθνη ήτον και είναι ανθρωποφάγα, μαρτυρούσιν αι παλαιαί ιστορίαι. Και οι νυν δε ονομαζόμενοι Καλμούκοι οι εν τω βασιλείω της Ρωσσίας ευρισκόμενοι, ανθρωποφάγοι εισίν.

3. Το ελληνικόν τούτου Μαρτύριον σώζεται εν τη Μεγίστη Λαύρα, εν τη Ιερά Μονή των Ιβήρων και εν άλλαις, ου η αρχή· «Έτους τετάρτου της βασιλείας Δεκίου». Την δε ασματικήν αυτού Ακολουθίαν άριστα ανεπλήρωσε και ηύξησεν ο σοφολογιώτατος διδάσκαλος κυρ Χριστοφόρος ο Προδρομίτης.

(Από το βιβλίο: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Γ΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005) – ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ www.snhell.gr/